

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117011567
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117011567.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému H. P., pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 9.8.2018, č.k. 34T/55/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.7.2019, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu z r u š u j e .

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

H. P., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom V. č. XX, prechodne bytom V., J. R. XX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods.1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, § 36 písm. l), § 37 písm. m), písm. h) Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods.1, ods.2 Trestného zákona súd obžalovanému zároveň ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň ruší výrok o treste uložený obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. OT/89/2015 zo dňa 12.05.2015, právoplatného dňa 24.09.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava napadnutým rozsudkom zo dňa 9.8.2018, č.k. 34T/55/2017 rozhodol tak, že obžalovaného H. Hladíka uznal za vinného zo spáchania prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods.1 Trestného zákona.

Za to ho odsúdil podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods.1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, § 36 písm. l), § 37 písm. m), písm. h) Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 19 (devätnásť) mesiacov. Podľa

§ 48 ods.2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň podľa § 61 ods.1, ods.2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 30 mesiacov. Podľa § 42 ods.2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. OT/89/2015 zo dňa 12.05.2015, právoplatného dňa 24.09.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie a to čo do výroku o treste. Svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu a to tým, že trest považuje za neprimerane prísny. Obžalovaný spáchal trestný čin pred premenou uloženého trestu na výkon trestu odňatia slobody za predchádzajúcu trestnú činnosť, odvtedy vedie riadny život, je zamestnaný, zo doterajšieho spôsobu života sa poučil, uloženie ďalšieho nepodmienečného trestu by nemalo žiaden pozitívny vplyv na obžalovaného. Okolnosti protiprávneho konania boli také, že obžalovaný okrem seba neprivodil trestné stíhanie ani svojim konaním nesmeroval k privodeniu trestného stíhania tretej osoby, ku skutku sa priznal ešte v deň, keď polícii oznámil, že osobné motorové vozidlo bolo odcudzené po tom, čo po svojej výpovedi pred policajnou stanicou vyfajčil pár cigariet a uvedomil si, že konal iracionálne, pod tlakom, a že nepravdivá výpoveď nie je východiskom z danej situácie. Uvedeným konaním teda trestné stíhanie privodil iba sebe a voči nikomu inému. Ako uviedol v zápisnici z pojednávania, sám na seba vyvíjal v uvedenej situácii tlak a konal iracionálne. Dopravná nehoda, ktorej účastníkom bol obžalovaný sa stala o 3. hodine nadržanom, obžalovaný si bol vedomý, že sa dopustil skutku, ktorý by mu mohol premeniť podmiennečné odsúdenie za prečin krádeže na výkon trestu odňatia slobody bez možnosti podmiennečného odloženia trestu. Obžalovaný absolvoval výkon trestu odňatia slobody práve kvôli spáchaniu trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, nakoľko viedol motorové vozidlo počas uloženého súdneho zákazu činnosti viesť motorové vozidlo. Ako je zrejmé z doterajšieho správania obžalovaného, je si vedomý, že svojim konaním sa dopustil trestného činu, dostatočne sa poučil zo svojho konania práve vďaka premenenému trestu odňatia slobody a súčasná situácia v žiadnom prípade nenasvedčuje tomu, že by sa obžalovaný nepoučil a ďalej by páchal trestnú činnosť. Diametrálne odlišná situácia by nastala, pokiaľ by pri prvej výpovedi obžalovaný uviedol, že konkrétna osoba mu odcudžila osobné motorové vozidlo. Obžalovaný pri svojej prvej výpovedi na polícii uviedol, že auto bolo odcudzené a neobvinil žiadnu osobu. Trestné stíhanie v uvedenej veci bolo teda začaté vo veci a nie voči konkrétnej osobe. Je zrejmé, že obžalovaný nemal v úmysle ľživo obviniť iného zo spáchania trestného činu a privodiť mu trestné stíhanie. Obžalovaný po dopravnej nehode zrejme konal pod značným tlakom a v šoku a je nesporné, že vyhodnotil situáciu nesprávne, nakoľko okamžite odišiel z miesta činu na policajnú stanicu, kde uviedol, že osobné motorové vozidlo bolo odcudzené, pričom následne ešte v ten deň všetky svoje tvrdenia o odcudzení motorového vozidla odvolal a priznal sa príslušníkom Policajného zboru SR, že si všetky tvrdenia vymyslel. Polícia v uvedenej veci ani nevzniesla obvinenie voči obžalovanému, nakoľko z predmetnej situácie je nesporné, že konanie obžalovaného možno v prvom rade chápať nie ako trestnú činnosť, ale ako mladícku nerozvážnosť, ktorej sa dopustil v zlom psychickom rozporení, v šoku a strachu z možnej premeny podmiennečného trestu na nepodmienečný trest odňatia slobody. Rovnako považujeme za dôležité uviesť, že obžalovaný na polícii pri nahlásení odcudzenia osobného motorového vozidla neuvádzal žiadne dôkazy ani neoznačoval svedkov, teda nevyvíjal žiadnu činnosť, aby sa v konaní ďalej pokračovalo a prípadne bolo vo veci vznesené obvinenie. Zároveň nie je zrejmé, prečo súd postupoval podľa ustanovení § 37 písm. m) a písm. h) Trestného zákona, nakoľko podľa ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona je priťažujúcou okolnosťou pre páchatel'a spáchanie viacerých trestných činov. Nie je zrejmé, prečo súd rozhodol, že obžalovaný spáchal viacero trestných činov, nakoľko podľa výroku v rozsudku sa obžalovaný dopustil iba trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy. Obžalovaný si vykonal trest odňatia slobody za majetkovú trestnú činnosť a bol mu uložený trest zákaz viesť motorové vozidlo a peňažná pokuta. K otázke priťažujúcej okolnosti podľa ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona poukázal v odvolaní na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.06.2010, sp. zn. Tpj 104/2009 - použitie asperačnej zásady a duplicitné použitie ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ktorému bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák. „Má za to, že aplikáciou ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona na uvedený prípad došlo k porušeniu práv obžalovaného garantovaným článkom 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko „nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu.“ V uvedenej právnej veci obžalovaný spáchal jeden trestný čin a nie je zrejmé, prečo súd judikoval použitie priťažujúcej okolnosti podľa ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona, teda obžalovaný má byť potrestaný za trestnú činnosť,

za ktorú už bol právoplatne odsúdený. Ďalej nie je zrejmé, prečo súd pristúpil k uloženiu súhrnného trestu obžalovanému, nakoľko ten bol vo výkone trestu odňatia slobody za predchádzajúce spáchané trestné činy od júla 2017 do februára 2018 z dôvodu premeny podmiennečného odsúdenia na výkon trestu odňatia slobody na nepodmienečný, a ako obžalovaný stále uvádza, zo svojho konania sa poučil a nechce sa k zmieneným udalostiam vracat'. Nie je zrejmé, prečo súd nepostupoval podľa ustanovenia § 37 písm. m) za bodkočiarkou, podľa ktorého súd nemusí podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť prihliadať a tým pádom nemusí Obžalovanému uložiť výkon trestu odňatia slobody. Obžalovaný si výkon trestu odňatia slobody vykonal a uloženie ďalšieho trestu odňatia slobody iba z dôvodu, že sa právna vec prejednáva pred súdom až po odpykaní trestu obžalovaným, považuje za veľmi prísne a neprimerané vzhľadom na správanie obžalovaného vo výkone trestu odňatia slobody a rovnako aj vzhľadom na jeho terajší osobný život, ktorý vedie riadne. Preto navrhuje, aby Krajský súd v Trnave výrok o uložení súhrnného trestu v rozsudku Okresného súdu Trnava zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí. Obžalovaný zotrval na svojom odvolaní, prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako neďôvodné zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolaní v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že odvolací súd sa meritórne zaoberal odvolaním obžalovaného v rozsahu napadnutého výroku o treste.

Krajský súd ako súd odvolací konštatuje, že napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov nepodmienečne.

S prihliadnutím na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností ako aj osobu obžalovaného, vzhľadom k možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného, s poukazom na tú skutočnosť, že obžalovanému bola už v minulosti poskytnutá šanca podmiennečným odsúdením ako i opätovným podmiennečným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody preukázať polepšenie, avšak sa dopúšťal opakovane

spáchania skutkov kvalifikovaných ako trestné činy, za ktoré bol opakovane právoplatne odsúdený, dospel okresný súd k správne záveru, že náprava páchatel'a a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody.

Okresný súd správne poukázal na to, že obžalovaný ma v registri trestov vykázané 3 odsúdenia, za majetkovú trestnú činnosť, a opakovane aj za prečin marenia úradného rozhodnutia. Bol mu uložený aj podmiennečný trest odňatia slobody, ale keďže sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, bol pôvodne podmiennečný trest nariadený, následne boli obžalovanému uložené ďalšie nepodmiennečné tresty odňatia slobody. Naposledy bol obžalovaný H. P. odsúdený rozsudkom OS Trnava, sp. zn. 34T/30/2016 zo dňa 12.01.2017 /právoplatným toho istého dňa/ pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Trestného zákona na nepodmiennečný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 2 roky.

Vzhľadom na charakter tejto trestnej činnosti bolo potrebné upriamiť pozornosť aj na to, že v období rokov 2013-2015 bol 19 krát priestupkovo prejednávaný za priestupky v cestnej doprave.

Okresný súd sa správne vysporiadal aj s prípadnými možnosťami upustenia od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Trestného zákona, keď konštatoval, že trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace nepodmiennečne, vzhľadom ku ktorému by prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu a ku ktorému navrhoval obžalovaný upustiť od uloženia súhrnného trestu, nie je trestom dostatočným a to už len s poukazom na základnú zákonnú trestnú sadzbu, ktorá v danom prípade predstavuje za prejednávaný trestný čin 1 až 5 rokov. Týmto trestom (ku ktorému bolo navrhované upustenie) je trest uložený na základe trestného rozkazu OS Trnava, sp. zn. 0T/89/2015 zo dňa 12.05.2015, právoplatného dňa 24.09.2015, ktorým bol obžalovaný H. P. uznaný vinným za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Tr. zákona za skutok spáchaný dňa 10.05.2015, na nepodmiennečný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 30 mesiacov. Upustenie od uloženia súhrnného trestu za podmienky, že spodná hranica trestnej sadzby prejednávaného trestného činu je 1 rok, neprichádza do úvahy, ak trest, vzhľadom na ktorý má prísť k upusteniu, bol uložený vo výmere 3 mesiace. V zmysle ustanovenia § 44 Trestného zákona upustenie od uloženia súhrnného trestu je možné len vtedy, ak trest uložený skorším rozsudkom je možné pokladať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa názoru krajského súdu sa však okresný súd správne nevysporiadal s ďalšími okolnosťami dôležitými pre zákonné rozhodnutie o treste obžalovaného a to pri úvahách o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Okresný súd pri právnych úvahách o treste pre obžalovaného, poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, publikovaného v zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2017, pod č. 44. Pri ukladaní trestu u obžalovaného H. P. súd zistil poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. l) Trestného zákona, teda, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval. Súd zistil i priťažujúce okolnosti (podľa § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchal viac trestných činov, § 37 písm. m) Trestného zákona- bol už za trestný čin odsúdený). Ďalej konštatoval, že z dôvodu, že prokurátor bez uvedenia dôvodu odmietol konať o dohode o vine a treste a obžalovaný H. P. vyhlásil, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe, pričom bol si pritom vedomý trestnej sadzby za daný trestný čin, neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu, súd zvažoval podmienky mimoriadneho zníženia trestu/ a to aj s poukazom na špecifické okolnosti daného prípadu/. Okresný súd zobral do úvahy jeho dobrovoľné priznanie sa na políciu, keď sám prišiel na políciu oznámiť svoju vlastnú trestnú činnosť následne analogicky aplikoval ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu tak, ako by bol na to oprávnený prokurátor v prípade konania o dohode o vine a treste - trest súd znížil o jednu tretinu zo zákonom upravenej trestnej sadzby.

Krajský súd, na rozdiel od okresného súdu, dospel k inému záveru. Je pravdou, že s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

A to napriek skutočnosti, že nemožno považovať samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona (páchateľ napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom). Podľa citovaného stanoviska, je namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia (preto sa tretia právna veta zmieňuje o medzere v zákone). Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Vyššie uvedené stanovisko umožňuje podľa názoru odvolacieho súdu pristúpiť k zníženiu trestu bez podmienenosti mimoriadnymi pomermi páchatela alebo okolnosťami prípadu a teda následne aj bez ohľadu na to, či je vylúčené mimoriadne zníženie trestu odôvodnené okolnosťami prípadu v prípade trestného činu spáchaného za okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby.

Vždy však musia byť prítomné skutočnosti, ktoré použitie tohto inštitútu odôvodňujú. Z hľadiska všetkých zásad pre ukládanie trestu, dospel krajský súd k záveru, že u obžalovaného P. nie je namieste mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby určenej zákonom s ohľadom na vyššie uvedené stanovisko Najvyššieho súdu, v prípade (a z dôvodu) urobeného vyhlásenia o vine obžalovaného. V tomto smere je možné v plnom rozsahu poukázať na osobu obžalovaného, ktorý sa opakovane dopustil úmyselných trestných činov v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia.

V prípade obžalovaného P. však vzhľadom krajský súd špecifické okolnosti konkrétneho prípadu, tak ako na ne v podstate upozornil aj okresný súd, keď ten ich však vyhodnocoval v súvislosti s mimoriadnym znížením trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona. V súlade s názorom okresného súdu možno prihliadnuť na dobrovoľné priznanie sa obžalovaného na políciu, keď sám prišiel na políciu oznámiť svoju vlastnú trestnú činnosť.

Tak, ako na to poukázal aj obžalovaný v podanom odvolaní, možno zohľadniť okolnosti protiprávneho konania obžalovaného, ktorý okrem seba neprivodil trestné stíhanie ani svojim konaním nesmeroval k privodeniu trestného stíhania tretej osoby, ku skutku sa priznal ešte v deň, keď polícii oznámil, že osobné motorové vozidlo bolo odcudzené po tom, čo po svojej výpovedi si uvedomil, že konal iracionálne, pod tlakom, a že nepravdivá výpoveď nie je východiskom z danej situácie. Uvedeným konaním teda trestné stíhanie privodil iba seba a voči nikomu inému. Ako uviedol v zápisnici z pojednávania, sám na seba vyvíjal v uvedenej situácii tlak a konal iracionálne. Dopravná nehoda, ktorej účastníkom bol obžalovaný sa stala o 3. hodine nadržanom, obžalovaný si bol vedomý, že sa dopustil skutku, ktorý by mu mohol premeniť podmiennečné odsúdenie za prečin krádeže na výkon trestu odňatia slobody bez možnosti podmiennečného odloženia trestu.

Krajský súd potom dospel k záveru, že svoj účel z hľadiska generálnej prevencie, represívnej úlohy trestu aj individuálnej prevencie, dostatočne splní súhrnný nepodmiennečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, teda mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, pri použití §36 písm. l) Trestného zákona a §37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona, §38 ods. 2, 4, §41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd na rozdiel od okresného súdu aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona, keďže vzhľadom vyššie uvedené okolnosti prípadu.

Trestná sadzba stanovená Trestným zákonom pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods.1 Trestného zákona je trest odňatia slobody od 1 až do 5 rokov. Zvýšená dolná hranica trestnej sadzby v zmysle § 38 ods.4 Trestného zákona, nakoľko u obžalovaného prevažuje pomer príťažujúcich okolností, o jednu tretinu predstavuje trestnú sadzbu v rozpätí 28 mesiacov až 60 mesiacov. V prípade aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom.

Krajský súd akceptoval ustanovenie § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona, teda že pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu nesmie súd uložiť trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov.

Krajský súd považuje trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov odňatia slobody, uložený ako trest súhrnný, za súčasného zrušenia vo výroku treste uložený obžalovanému skorším rozhodnutím, za trest zákonný a primeraný k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, k možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného, ako i v súlade s požiadavkami jak generálnej, tak i individuálnej prevencie. Ako už bolo vyššie uvedené, s poukazom na tú skutočnosť, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil v čase plynutia

skúšobnej doby jeho predchádzajúceho odsúdenia, nemožno ukladať iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody.

Čo sa týka ďalšej odvolacej námietky obžalovaného, že je treba prihliadnúť na skutočnosť, že obžalovaný po prepustení z výkonu trestu vedie riadny život, že sa už nedopustil trestnej činnosti a preto nie je potrebné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody, krajský súd uvádza, že obžalovaný si musí byť vedomý zodpovednosti a následkov za spáchanú trestnú činnosť. A to bez ohľadu na to, že po odpykaní si predchádzajúcich trestov odňatia slobody (resp. po podmienečnom prepustení z trestu odňatia slobody), teda od 10.2.2017 sa nedopustil ďalšej trestnej činnosti.

Ukladanie súhrnného trestu voči odsúdeniu skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. OT/89/2015 zo dňa 12.05.2015, právoplatného dňa 24.09.2015, je plne v súlade so zákonom. Jedná sa o zbiehajúcu trestnú činnosť, keďže obžalovaný momentálne súdený skutok spáchal skôr, a to dňa 27.01.2015, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci trestný rozkaz za iný jeho trestný čin, pričom v danej veci účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastali doručením trestného rozkazu Okresného súdu Trnava, sp. zn. OT/89/2015 zo dňa 12.05.2015, a to dňa 12.05.2015.

Rovnako tak nie je dôvodná námietka obžalovaného k použitiu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. H. P. bol síce v tomto konaní obžalovaný a uznaný za vinného pre jeden trestný čin - prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods.1 Trestného zákona - avšak v jeho prípade bol ukladaný súhrnný trest, teda trest ukladaný za viac trestných činov. Jednak aj za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Trestného zákona (z trestného rozkazu OS Trnava, sp. zn. OT/89/2015 zo dňa 12.05.2015, právoplatného dňa 24.09.2015), aj za prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods.1 Trestného zákona.

Námietka obžalovaného k nesprávne použitiu tohto ustanovenia (§ 37 písm. h) TZ) s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.06.2010, sp. zn. Tpj 104/2009, je tiež nedôvodná. Uvedené stanovisko vylučuje duplicitné použitie tzv. asperačnej zásady a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, ktorému bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. V tomto konaní však neprišlo k aplikácii asperačnej zásady (obžalovanému je ukladaný trest za dva prečiny, nie za zločin).

Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, sám uložil nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Krajský súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Uložil tiež trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov v zmysle § 61 ods.1, ods.2 Trestného zákona, nakoľko bol tento trest uložený trestným rozkazom, ktorého výrok o treste bol zrušený vzhľadom na ukladanie súhrnného trestu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.